

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 118-0-Кж-08-000 138
Бања Лука, 21.10.2008. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Горане Микеш, као предсједника вијећа, мр Вељка Икановића и Слободана Милашиновића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против оптуженог С. С., због кривичног дјела неовлашћене производње и промета опојних дрога из члана 224 став 2 у вези са ставом 1 и чланом 23 Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалби окружног тужиоца из Б., изјављеној на пресуду Окружног суда у Б. бр. 12 0 К 000006 07 К од 22.05.2008. године, након одржане јавне сједнице вијећа дана 21.10.2008. године, у присуству републичког тужиоца мр Ненада Врањеша, оптуженог и његовог браниоца мр М. Д., адвоката из Б. Л., а у одсуству уредно обавијештеног браниоца П. Д., адвоката из Б., донио је истог дана

П Р Е С У Д У

Одбија се, као неоснована, жалба окружног тужиоца у Б. и потврђује пресуда Окружног суда у Б. бр. 12 0 К 000006 07 К од 22.05.2008. године.

О б р а з л о ж е њ е

Првостепеном пресудом Окружног суда у Б. бр. 12 0 К 000006 07 К од 22.05.2008. године оптужени С. С., је на основу члана 290 тачка в) Закона о кривичном поступку, ослобођен од оптужбе за кривично дјело неовлашћене производње и промета опојних дрога из члана 224 став 2 у вези са ставом 1 и чланом 23 Кривичног закона Републике Српске, а трошкови кривичног поступка су пали на терет буџетских средстава.

Благовремено изјављеном жалбом окружни тужилац из Б. ову пресуду побија због непотпуно и погрешно утврђеног чињеничног стања, са приједлогом да се пресуда укине и одреди одржавање претреса.

У одговору на жалбу бранилац оптуженог мр М. Д. сматра да је она неоснована, а првостепена пресуда правилна и на закону заснована.

На сједници вијећа републички тужилац је изложио жалбу, бранилац одговор на њу, а оптужени одговор подржао.

Овај суд је испитао побијану пресуду у дијелу који се побија жалбом у смислу члана 312 Закона о кривичном поступку, па је одлучио као у изреци из сљедећих разлога:

Жалба полази од тврдње да првостепени суд није утврдио чињеницу да ли су у критично вријеме приликом купопродаје дроге на лицу мјеста, као обезбјеђење М. М. била два или три лица, што би у крајњем исходу имало за посљедицу непотпуно утврђену одлучну чињенице. Међутим, оваква тврдња нема основу у изведеним доказима и датим разлозима у образложењу побијане пресуде. Наиме, првостепени суд правилно слиједећи методологију образлагања пресуде, коју му намеће Закон о кривичном поступку, кратко излаже исказе свједока који се изјашњавају о њиховом виђењу самог критичног догађаја. Само је свједок С. Т. описао кретање два лица, док остали свједоци наводе осим М. учешће три лица у размјени дроге критичног дана. Ова анализа представља само сегмент побијане пресуде, док се њеним интегралним посматрањем јасно види да суд прихвата и утврђује тврдњу оптужбе да су на лицу мјеста у размјени дроге учествовала три лица, али са различитим улогама. Самим тим и није утврђено ништа друго до онога што сама оптужница у диспозитиву описује.

Осим тога, број лица и није од одлучујућег значаја, што побијана пресуда правилно уочава и фокусира се на разјашњење може ли се поуздано закључити да се међу учесницима налазио и оптужени С. С. Ово представља суштину проблема доказивања у овој кривичној ствари и првостепени суд је то на један потпун, садржајан и једноставан начин разријешио. Наиме нико од саслушаних свједока, осим заштићеног свједока, није међу тим лицима препознао оптуженог. Њиховим идентичним исказима правилно се поклања повјерење, поготово што свједок Т. оптуженог познаје од раније, па је очигледно да није постојала неодређеност и несигурност у исказима ових свједока. Од доказа који оптуженог повезују са извршењем кривичног дјела једино се заштићени свједок изјаснио да је оптужени био међу починиоцима на лицу мјеста и да је то схватио када га је видио у просторијама полиције. Дакле, идентификовање починиоца кривичног дјела, као полазиште и исходиште саме оптужбе заснива се искључиво на исказу заштићеног свједока, а не и на другим доказима као што жалба тврди. Првостепена пресуда је то правилно и потпуно утврдила, изводећи сасвим правилан закључак да се, код недостатка других доказа, само на исказу заштићеног свједока не може заснивати ни одлука о кривици оптуженог.

Све ово је првостепени суд правилно утврдио, прихватио, правилно оцијенио утврђене чињенице и из њих извео правилан закључак да нема доказа да је оптужени починио кривично дјело за које је оптужен. Зато га је правилном примјеном члана 290 тачка в) Закона о кривичном поступку ослободио од оптужбе, јер су жалбени приговори у свему неосновани.

Из ових разлога, жалба тужиоца је на основу члана 319 Закона о кривичном поступку, одбијена као неоснована и првостепена пресуда потврђена.

Записничар
Софија Рибих

Предсједник вијећа
Горана Микеш